

Sygn. akt III KO 49/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. Ł.**

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 15 czerwca 2022 r.,

w przedmiocie rozważenia dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 listopada 2010 r., sygn. akt III K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 21d § 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (t.j. Dz. U. 2021, poz. 1633)

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 kwietnia 2022 r. M. Ł. wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania lustracyjnego, zakończonego prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 listopada 2010 r., sygn. akt III K (...). W swoim piśmie przedstawił dwa argumenty, które jego zdaniem miałyby przemawiać za potrzebą wznowienia postępowania. Po pierwsze zakwestionował stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w sprawie IV KO 121/18, jakoby pismo Prezesa Związku Żołnierzy Wojska Polskiego z dnia 22 marca 2013 r. miało być znane Sądom orzekającym w sprawie, w sytuacji, gdy

postępowanie lustracyjne zakończyło się ponad dwa lata przed powstaniem tego pisma. Po drugie zakwestionował merytoryczną zasadność rozstrzygnięcia lustracyjnego wskazując, że nigdy nie był tajnym współpracownikiem, a jego współpraca z WSW wynikała z obowiązków służbowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek M. Ł. okazał się oczywiście bezzasadny, dlatego postanowiono o odmowie jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że lustrowany już wielokrotnie ubiegał się o wznowienie przedmiotowego postępowania:

- w sprawie IV KO 6/12 zarządzeniem Przewodniczącego IV Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2012 r. odmówiono przyjęcia wniosku M. Ł.,
- w sprawie IV KO 96/13 zarządzeniem Przewodniczącego IV Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r. odmówiono przyjęcia wniosku M. Ł.; postanowieniem z dnia 30 stycznia 2014 r. Sąd Najwyższy utrzymał w mocy ww. zarządzenie,
- w sprawie IV KO 121/18 Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 lipca 2019 r. oddalił wniosek obrońcy M. Ł. o wznowienie postępowania,
- w sprawie IV KO 6/20 Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 27 lutego 2020 r. odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności,
- w sprawie IV KO 38/20 zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2020 r. odmówiono przyjęcia wniosku; zarządzenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2020 r., IV KZ 27/20,
- w sprawie IV KO 45/20 Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 7 lipca 2020 r. oddalił wniosek obrońcy M. Ł. o wznowienie postępowania,
- w sprawie IV KO 93/20 Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 23 września 2020 r. odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności; postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2020 r., IV KZ 51/20.

W sprawach: IV KO 96/13, IV KO 121/18, IV KO 6/20, IV KO 38/20, IV KO 45/20 lustrowany lub jego obrońca powoływali się na pismo Prezesa Związku Żołnierzy Wojska Polskiego z dnia 22 marca 2013 r.

W dalszej kolejności należy wskazać, że ustawa lustracyjna (ustawa z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, t.j. Dz. U. 2021, poz. 1633) zawiera własne podstawy wznowienia postępowania, właściwe tylko dla tego typu postępowań (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 29 stycznia 2008 r., II KO 25/06; 30 czerwca 2010 r. III KO 47/10). Zgodnie z art. 21d § 2 pkt 2 ww. ustawy postępowanie lustracyjne zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi, wskazujące na to, że prawomocne orzeczenie z powodu nowych faktów i dowodów jest oczywiście niesłuszne. Jednocześnie, zgodnie z art. 21d § 1 ustawy lustracyjnej, do wznowienia postępowania lustracyjnego, w zakresie nieuregulowanym przepisami niniejszej ustawy, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Powyższe odesłanie powoduje, że w postępowaniu lustracyjnym znajduje zastosowanie art. 545 § 3 k.p.k.

Przepis ten stanowi, że oczywiście bezzasadny jest wniosek o wznowienie postępowania odwołujący się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu wznowieniowym. Toteż Sąd Najwyższy, po stwierdzeniu, że z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, odmawia jego przyjęcia bez wzywania wnioskującego do uzupełnienia braków formalnych pisma (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2021 r., V KO 83/21).

Dokładnie taki, oczywiście bezzasadny, charakter ma argumentacja przedstawiona przez M. Ł.. Lustrowany nie przedstawia żadnych nowych faktów i dowodów w rozumieniu art. 21d § 2 pkt 2 ustawy lustracyjnej, nie wykazuje też innych okoliczności, które mogą stanowić podstawę wznowienia postępowania, zaś te które podnosi, były już przedmiotem badania na skutek poprzednio złożonych przez lustrowanego wniosków o wznowienie postępowania lustracyjnego.

Wnioskujący nie ma racji, że Sąd Najwyższy w sprawie IV KO 121/18 stwierdził, iż treść listu Prezesa ZŻWP była znana Sądom orzekającym w sprawie,

w sytuacji, gdy list bezsprzecznie został sporządzony po prawomocnym zakończeniu postępowania lustracyjnego. Sąd Najwyższy wskazał jedynie, że Sady orzekające w sprawie zetknęły się z okolicznościami, o których mowa w przedmiotowym liście. Konkretnie Sąd Najwyższy podniósł, że list ten „stanowi jedynie odmienną ocenę wyrażoną na podstawie okoliczności ujawnionych w toku postępowań prowadzonych wobec M. Ł. i nie może zostać uznany za powołanie okoliczności określanych jako *propter nova*. Stanowią one bowiem interpretację definicji pojęcia tajnej współpracy przewidzianej w art. 3a ust. 1 ustawy lustracyjnej w oparciu o odmienne ustalenia faktyczne dokonane na podstawie własnej oceny tych samych dowodów, które stanowiły przedmiot wielopłaszczyznowej oceny obu Sądów w postępowaniu lustracyjnym”. Stanowisko to jest trafne i prowadzi do prawidłowego wniosku o braku podstaw do wznowienia postępowania w sprawie M. Ł. w związku z listem Prezesa ZZWP.

W drugiej części swojego pisma M. Ł. kwestionuje ogólnie fakt tajnej współpracy, nie przedstawiając na potwierdzenie swojego stanowiska żadnych nowych dowodów lub argumentów, które nie byłyby już przedmiotem poprzednich postępowań zainicjowanych wnioskami o wznowienie postępowania lustracyjnego. Kwestia współpracy w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych jest także przedmiotem listu Prezesa ZZWP, o którym mowa powyżej. W tym zakresie wniosek lustrowanego stanowi wyraz jego niezadowolenia z treści prawomocnego orzeczenia zapadłego w jego sprawie.

Podsumowując, z powyższych względów wniosek lustrowanego należało uznać za oczywiście bezzasadny i odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.